

מכתב למערכת

לכ" עורך דאר היום.

א. נ.

ט"ם שאגש לענין רוצה אני להביע את התכרמרותי נגד הנבלה והשערוריה שנעשתה למנהג לאי אלה צעירים שרצו להפוך את ליותו של צדיק לקן תככים פוליטיים וגופת הצדיק נע- שית לאמצעי לעתון "קול ישראל" להרבות הון כפלגתי.

כונתי למאמר "בהירות" שנתפרסם בגליון האחרון ובו נאמרו כמה דברי בלע על הרב קוק שפגעו גם בהרב דוויק ו"ל. ראשית הרב קוק לא רצה להספיד, אבל ועד עדת החלבים הפציר בו להספיד, כי אין זה אמת שהמנוח היה כמת- נדני הרב קוק ואם לא היה מ"באי ביתו", אמנם, הר"ז מחמת חוליו וחולשתו גם הקו שמתחו בין המנוח ובין הרב קוק קו עקום הוא: א) המנוח לא לחב בחרף נפש נגד ועד הלאומי מעולם. ב) המנוח לא החרים בפרינציפ את הקרנות כ"א כפי שתארתיו ב"ההד" מחה נגד הלול השבת והקדש הוא צפה לעליה דתית והתישבות חרדית. ג) המנוח לא נלחם ברבנות הראשית ובכלל לא היה מדינאי כ"א הצטמצם בד"אמות של הלכה, ואת המלחמה ברבנות עזב לצעירי אגו"י, והוא לא פסק פומיה מגירסא. המנוח לא הכריז "תע- נית" ביום פתיחת האוניברסיטה, המנוח אמנם התנגד לבתי הספר ואמנם כולנו יודעים שבתי הספר צריכים תקון במשהו, אבל מה שנכתב שם שהמנוח: היה מתבטא בטויים קשים נגד הרב קוק הנני מצטער לאמר להם כי בתור נכדו של המנוח המוציאו ומביאו — ידוע לי שהם היו ידידים גדולים ומערכת "קול ישראל" היא היא הסרת הבהירות בנידון זה ולא הרב קוק של ט"א והתקושו וקושו.

משה דוויק כוזן

נכד זקן המקובלים

גנבים המחיים מתים

באחת העיירות בצ'כוסלובאקיה קרה מקרה מענין שהטיל רעש רב: שני גנבים פתחו בחשכת הלילה את קברה של אשה אשר נקברה שעות אח- דות לפני כן, ופתחו את ארון-המתים כדי להוציא משם את התכשיטים היקרים אשר שמו יחד עם גופת המתה בארון.

אבל מה הופתעו ונבהלו הגנבים, כאשר הת- רוממה פתאום האשה "המתה", קראה "היכן אני?" וקמה מסברה. שני האנשים נבהלו אימת מות, ומבלי לשהות רגע מיותר מהרו וברחו.

המתה קמה והלכה לה לבית בעלה, כשהיא לבושה בתכריכיה. אין לתאר את בהלת בני הבית בהופיע פתאום האשה. כולם חשבו כי רוחה הופיע, וגמלטו כל עוד נפשם בם. ורק הודות לאנשים אחדים מן השכנים שהעיצו לגשת אל "הרוח", נת- ברה אח"כ כי זוהי אמנם המתה בעצמה, אלא שלא מתה כלל וקברה בטעות.

כעת מחפשים את שני הגנבים—אבל לא כדי לענשם, אלא כדי לתת להם פרס על שהודות להם ניצולה האשה ממות.